

BIBL. DE L'UNIVERSITÉ

THÈSES

ANCIENNES

DU

XVIIE SIÈCLE

2

LA VRIILLIERE (Balthazar PHELYPEAUX DE).....Philosophie	9 août 1657	II 227
LE BAS DE GLATIGNY (Paul- Philippe).Philosophie	8 sept. 1661	II 152 ,et II 152bis.
LE BLAIS DU QUESNAY (Louis)Philosophie	<u>3 nov.</u> 1662	II 153
LE BOUTHILLIER (François)...Théologie	<u>13 fév.</u> 1662	II 154 ,et II 154bis.
LE BOUTHILLIER DE CHAVIGNY (Gaston-Jean-Baptiste)...Philosophie	8 juill. 1656	II 155
LE BRUN (Henri).....Philosophie	28 juill. 1659	II 156
LE CAMUS (André).....Philosophie	6 août 1660	II 157
LE CAMUS (Etienne).....Théologie	28 nov. 1656	II 158
LE CHAPÉLIER (Georges).....Théologie	18 févr. 1662	II 159
LE DOULX (Florent).....Théologie	<u>8 mai</u> 1656	II 160
LE FILLEUL (Claude).....Philosophie	10 août 1660	II 161
LE FRANC (Aegidius).....Philosophie	<u>5 septembre</u> 1660	II 162
LE GAIGNEULX (Jacques).....Théologie	7 janv. 1662	II 163
LE GOBIEN (Guillaume).....Théologie	2 oct. 1657	II 164
LE GRAS (Frère Bernard)....Théologie	12 févr. 1657	II 165
LE GRAS (Frère Bernard)....Théologie	29 nov. 1657	II 166
LE HOUX (Jean).....Philosophie	18 août 1658	II 167
LE MOYNE (Alphonse).....Théologie	17 avri. 1663	II 168
LE NORMAND (Fr. Guillaume)...Théologie	<u>10 jan.</u> 1662	II 169 ,et II 169bis.
LE PETIT (Nicolas).....Théologie	9 mai 1659	II 170
LE PICART (François).....Théologie	25 janv. 1652	II 171
LE ROUGE (Charles).....Théologie	13 avr. 1667	II 172
LE ROUX DE NEUVILLE (Pierre)Théologie	15 mai 1659	II 173
LE SAUVAGE (René).....Théologie	26 sept. 1657	II 174
LE TELLIER (François).....Philosophie	21 août 1661	II 175
LE VERRIER (René).....Théologie	26 juillet 1652	II 176
LELEU (Joannes-Baptista)...Théologie	<u>29 sept.</u> 1667	II 177
LEMPEREUR (F. Claude).....Théologie	<u>7 juin</u> 1669	II 178
LEMPEREUR (Henri).....Philosophie	10 juill. 1661	II 179
LENOIR (Pierre).....Philosophie	6 août 1662	II 180 ,et 180bis.
LECTAUD (Charles).....Théologie	23 mai 1664	II 181
LIONNE (Louis-Hugues de)...Philosophie	2 juill. 1662	II 182
LOMENIE DE BRIENNE (Charles- François de)....Philosophie	16 juill. 16..?	II 183
LOMENIE DE BRIENNE (Charles- François de)....Théologie	14 janv. 1664	II 184
LOTTEAUX (Louis).....Théologie	19 sept. 1669	II 185
LOUBERES (F. Prosper).....Théologie	5 août 1669	II 186
LOUVERSE (F. Pierre).....Philosophie	2 août 1665	II 187
LOYS (F. Jérôme).....Théologie	9 févr. 1662	II 188
MACQUEHE (Nicolas).....Philosophie	12 juill. 1670	II 189
MAILLARD DE LA BOISSIERE (Jean)....Philosophie	10 août 1662	II 190

MAILLET (Pamphile).....Théologie	5 déc. 1661	II 191
MALETESTE (Jean).....Théologie	<u>11 avr.</u> 1663	II 192
MALITOURNE (Jacques).....Philosophie	10 août 1665	II 193
MALLET (Nicolas).....Théologie	15 oct. 1663	II 194
MARGUERY (Nicolas).....Philosophie	30 juill. 1651	II 195
MARILLAC (André de).....Philosophie	10 août 1659	II 196 ,et II 197
MARILLAC (René de).....Philosophie	3 août 1659	II 198
MARNE (F. Georges).....Philosophie	29 mai 1662	II 199
MAUGER (Laurent).....Philosophie	8 juill. 1663	II 200
MAURAGE (Pierre).....Théologie	3 sept. 1669	II 201
MELICQUE (Nicolas).....Philosophie	8 août 1660	II 202
MELUN DE MAUPERTUIS (Mathieu de).Théologie	<u>8 août</u> 1660	II 203
MERAULT (Pierre).....Philosophie	7 juillet 1658	II 204
MEUR (Vincent).....Théologie	4 juin 1661	II 205
MICHAU (Jean).....Théologie	29 mars 1662	II 206 ,et II 206bis)
MICHON (Michel).....Philosophie	2 oct. 1662	II 207
MINGUET (F. Charles).....Philosophie	5 juillet 1652	II 208
MOLE (Louis).....Philosophie	28 août 1661	II 209
MONCHY D'HOCQUINCOURT (Gabriel de)..Philosophie	22 août 1660.	II 210
MONTEIL DE GRIGNAN (Gabriel-Adheimar)....Théologie	4 janv. 1662	II 211
MOREL (Zacharie).....Philosophie	<u>16 août</u> 1671	II 212
MORIN (Henri).....Théologie	23 janv. 1660	II 213
MORROGH (Pierre).....Droit canon	<u>16 avr.</u> 1669	II 214
MOUSSEAUX (Pierre).....Théologie	17 mars 1668	II 215
NATTIN (Jean).....Théologie	<u>14 nov.</u> 1669	II 216
NOÛT (Anne).....Théologie	21 mai 1663	II 217
O MOLONY (Mathieu).....Droit canon	28 mai 1664	II 218 ,et II 218bis.
PAIOT DE LIMERMONT (Séraphin)..Philosophie	26 août 1661	II 219
PALLEVOYSIN DE LAROCHE- DU-MAINE (François)....Théologie	30 déc. 1655	II 220 ,et II 220bis.
PAPELANT (Jacques).....Droit canon	11 août 1661	II 221
PAUROT (Charles).....Philosophie	28 juill. 1660	II 222
PERCHERON DE LESPINE (Balthazar).....Théologie	28 juin 1657	II 223
PERCIN DE MONTGAILLARD (Pierre-Jean-François de).Théologie	5 févr. 1656	II 226
PERIER (Antoine).....Théologie	9 sept. 1662	II 224
PERRIN (Guillaume).....Théologie	24 janv. 1651	II 225
PICQUES (Bernard).....Théologie	5 mai 1663	II 228
PICQUES (Louis).....Philosophie	1er juill. 1657	II 229
PIETRE (Paul-Claude).....Philosophie	14 sept. 1662	II 230
PIN (Jean).....Philosophie	29 juin 1665	II 231
PIOT (Jean).....Théologie	<u>23 fév.</u> 1662	II 232
PISTEL (Laurent).....Philosophie	16 juill. 1662	II 233

POITEVIN (Armand).....Philosophie	25 juill. 1648	II 234
PONCET (Michel).....Philosophie	11 juill. 1660	II 235
POREY DU PARCQ (René).....Philosophie	28 juill. 1661	II 236
POTIER (Jean).....Théologie	22 févr. 1662	II 237
POULIN (François).....Philosophie	15 juill. 1663	II 238
PURCELL (John).....Philosophie	4 juin 1666	II 239 ,et II 239a,b,c,et d.
REGNARD (Jean).....Philosophie	8 juill. 1662	II 240
REGNAUD (Julien).....Philosophie	...juin 1658	II 241
REGNAUD (Julien).....Théologie	10 nov. 1661	II 242
REGNAUD (Julien).....Théologie	<u>30 août</u> 1664	II 243
RESTAURAND (F. André).....Théologie	<u>11 oct.</u> 1655	II 244
ROBERT (Jean).....Droit canon	<u>30 déc.</u> 1665	II 245
ROSTIN (Michel de).....Théologie	28 févr. 1656	II 246
ROSTIN (Michel de).....Théologie	1er fév. 1661	II 247 ,et II 247bis.
ROUSSEAU (Jean).....Philosophie	7 juill. 1668	II 248
ROYNETTE (Simon).....Théologie	18 avr. 1662	II 249
SANTEUL (Pierre de).....Théologie	12 juill. 1661	II 250 ,et II 250bis.
SARRAZIN (Jean-Baptiste)...Philosophie	29 juin 1662	II 251 ,et II 251bis.
SAUSSOY (Jean).....Théologie	9 nov. 1646	II 252
SAVIGNAC (Louis de).....Théologie	<u>4 janv.</u> 1670	II 253
SELLIER (Claude).....Théologie	<u>13 févr.</u> 1662	II 254
SENAUX (Bertrand de).....Théologie	<u>23 fév.</u> 1662	II 255
SEVERT (Antoine-François)..Théologie	20 mars 1668	II 256
SEVIN (Michel).....Théologie	8 févr. 1668	II 257
SEVIN DE HAUTERIVE (Thomas)Théologie	17 jan. 1654	II 258 ,et II 258bis.
SIMENEL (Pierre).....Théologie	1er fév. 1662	II 259 ,et II 259bis, ter et quater.
STAPLETON (Edmond).....Philosophie	24 juin 1668	II 260
SUZE (Anne-Tristan de).....Philosophie	25 juill. 16..	II 261
TAMPONNET (Antoine).....Théologie	11 févr. 1664	II 262 ,et II 262bis.
TANOAIN (Julien de).....Théologie	<u>8 févr.</u> 1661	II 263
TERRAT (Gaston-Jean-Baptiste)Philosophie	27 juill. 1661	II 264
VAILLANT (Antoine).....Philosophie	5 août 1657	II 265
VALEELLE (Louis-Alphonse de)Théologie	7 nov. 1664	II 266
VANIER (Claude).....Philosophie	?.....	II 267
VERDUN (Claude).....Philosophie	10 août 1659	II 268
VIC (Médéric de).....Théologie	<u>31 déc.</u> 1664	II 269
VREVIN (Antoine de).....Théologie	20 avr. 1657	II 270

--000000--

Actio. Actio ecclesie minister, maxime cum deinde agitur, iudicare debent, tenent sententiam, canonice faciunt, vno verbo sacramentum exco[m]municantque Hierarchiam, seu quod idem est, tota canonum vis ab Ecclesiastica auctoritate desumitur. Quot Concilia in veteri Ecclesia memorantur tria capita reuocari facili possunt. Provinciale, est Metropolitani, Nationale, curprimas, Exarchus aut Patriarcha, & oecumenicum, cui Romanus Pontifex suae sedis iure praesidet. In hoc postremo oecumenico Trilicet, elucet maximè Ecclesiae, vt loquuntur, infallibilitas. Licet in colligendis canonibus diligenter operam vel à primo Ecclesiae aucto adhibuerint Catholici, tamen ex iis nascentis Ecclesiae decreta, seu tempora, seu persecutionum iniuria pauca admodum ad nos vsque perueniunt. Sanè qui canones Apostolorum dicuntur, nec omnes ab Apostolis conditi, nec omnes à Clemente Romano Pontifice collecti sunt: 50. priores quos Dionysius exiguus suam in collectionem induxit, nec auctoritate, nec antiquitate superiores sunt ceteris quibus quinquarius supra 80. numerus conficitur. In Gallis vix non fuerunt ante Chilperici tempora, nec in Hispaniam adhuc conueniunt, cùm Martinus Bracharenis suam collectionem adornauit.

EPISTOLÆ decretales licet primorum Pontificum nomen præ se ferant, non tamen possunt iis tribui. Harum collectorem Hispanum non fuisse grauisimis suadet coniecturis, eundem ab Isidoro Hispalensi esse distinguendum omnino demonstratur. Quis igitur? crediderim fuit emerito Isidori peccatorum nomine latere Riculphi Episcopi Moguntini, & Benedicti Abbatis opus; adeo vt quor. Epistole memorata in collectione extant, ab altero conscriptæ ac collectæ merito censentur. Circa famosam de Paschatis celebratione controuersiam, in qua quidem victor intra minas semper stetit, quot Concilia habita fuisse testatur Eusebius: Ex iis tamen præter quoddam dubiæ admodum fidei fragmentum quod Beda refert, nihil ad nos peruenit. Nec pauciores synodi in Africa, in Oriente, Romæ etiam conueniunt, vbi Stephanus Romanus Pontifex, Cyprianus & Firmilianus ab Apostolica consuetudine alienos, non quidem à sua communione omnino præcidit, at certè acerbissimè coarguit: vix vlla tamen editorum tunc Canonum monumenta suppetunt. Quod dicam de Sineuella Synodo, quæ fortè aliquando habita est, at cuius acta qualia legimus, fabellam referunt, merèque commenticia apparent. Affirmari igitur potest vt in Ecclesia Orientali nulla suppetit collectio antiquior eâ in quam Canones 85. quos Apostolicos vocant, circa annum 260. induxerunt. Ita in Ecclesia Occidentali nullam occurrere anteriorem ei quam illeberitani Patres in Hispania inueniunt 4. sæculo conueperunt. Collectionem voco. Nec enim arbitror, Canonum qui ei Synodo tribuntur numerum supra octogenerium excreuisse, quasi tam varis difficultates vnus in Synodi examen vocatæ sint, sed quia imminente, iamque per alias mundi partes debacchante persecutione scissimâ, quot apud Hispanos vigeant Canones colligere operæ pretium visum fuit, vt sic facilius iniuriarum temporum vincerent, & ad posteros transminerentur.

ILLIBERRITANOS Patres qui Nouatiani erroris accusat, is vniuersos eorum Canones nunquam legit, sed neque f. duos priores à ceteris seungas, stare possent accusatio, non solum quia nihil decernunt, quod apud integerrimas Ecclesias non fuerit eodem modo constitutum, sed maxime quia Canones citati disciplinam solum spectant: at Nouatiani ab Ecclesia expulsi sunt propter dogma quo contendebant non esse penes Ecclesiam dimittendorum peccatorum facultatem. Quod Canone 48. Apostolorum statuitur, idem huius Synodi Canonibus 8. 9. & 10. apparet mirram quomodo causâ à priore coniugis disscessit, quandiu durat prioris coniugis vita, valido eo nubio alteri coniungi nullatenus posse, & proinde, quod traditio vniuersa prædicat, alienam esse à Christi mente quam in fornicationem gratiam fluxere Græci eius verborum pro vt apud S. Mathæum cap. 5. extant, interpretationem. Eodem 10. Canone habes apertum discrimen inter matrimonium quod vel ante vel post fidem per Baptismum susceptam initum est: In eo autem versatur, quod illud non sit indissolubile, hoc verò nullâ ratione dissolui possit. Canon 31. Ecclesie Hispanice votum potiusquam praxim indicat, hunc enim arbitror, ante Siricij tempora, ne in Hispania quidem inualuisse. 34. Cereos in honorem martyrum accendi in tempeffimum vsum damnat, vsum non damnat, 36. Iconoclastarum errorem resellit potiusquam astringit: de solis Dei imaginibus intelligi non debet. Eo. perperam nonnulli colligunt, eo tempore fuisse in Hispania Primate, aut Metropolitano, consistat enim ea auctoritas ac dignitatis discrimina nondum tunc eam in Ecclesia partem fuisse induta. Qui ad explicandum Canonem 79. idololatriam in tabulæ lusu committuntur, non modo gratis fingunt, sed etiam disciplinæ ab hac Synodo institutæ apertè aduersantur.

CIRCA annum 316. cùm pæ Ecclesie fruentes condendis Canibus sedulo incumbant, quatuor habita sunt Concilia: Arelatense 1. Ancyranum, Neocæsariense, & Laodiceum. Habitu est Arelatense ad finiendam Donatistarum causam, Marinus Episcopus Arelatensis eis præfuit, intelligi non potest nomine plenarij Concilij, de quo toties apud S. Aug. fit mentio. Ancyranum Canone 2. sic munia Ecclesiastica, quæ Diaconis Diuino iure competunt, eis asserit, vt tamen Christi Corpus consociendi potestatem in eis non supponat. 10. Euidenter ostendit sacris ordinibus cœlibatum iure diuino annexum non esse. Neocæsariensis primus Canon demonstrat disciplinam, quæ in Occidente Presbyteros penitentia publice nonnumquam subiecit, & apud Orientis Ecclesias aliquando vsurpatam esse. Laodiceum Canonem 1. eruditè admodum Iustellus examinat, at eius sensum non attingit, digamos intellige quorum coniugium ex Ecclesia legibus validum censatur. Ex vicino Canone positum quod aduersus hæreticos pro libris Canonici ducimus argumentum, omnino valet, negatiuum quod illi nonnumquam ducunt, nullum est. Anno 325. contra impium Arii dogma congregata est oecumenica Nicæna Synodus. Huic cum Vitone & Vincentio Osius præfuit Syluestri summi Pontificis Legatus. Ad asserendam hanc legationem cùm aliis adductus sim argumentis, tum etiam vtrâ auctoritate Gelasij Zyziceni, licet genuinum Eusebii codicem penes cum fuisse non existimem. Fidei formulæ Synodi initio editæ subscripserunt statim fere omnes. E ceteris quidam inter quos recensent Eusebium & Theognidum, cùm vocem substantialis irriderent, nec ad fidei formulæ subscribendum possent adduci, propterea à Concilio depositi fuerunt, & in exilium eieci, suffectis eorum in locum Amphione & Chresto. At postea durante adhuc Concilio oblato libello, & retractato errore ad subscriptionem admisi, Catholice communioni, fuisse sedibus redditum sunt. Nihil à Synodo euulgatum arbitror præter Epistolam Synodicam & 20. Canones.

TERCIO huius Synodi Canone abutitur quisquis eo putat cœlibatum sacris ordinibus annexum esse, tueretur enim ante Siricij responsum nulla lex extat, quæ solito cum vxoribus commercio Episcopis, Presbyteris aut Diaconis interdixerit. Circa 4. sic statue, vt licet vnus Episcopus manus impoluerit, valida tamen censetur ordinatio: 5. Canon si vniuersè intelligatur, non omnino verat Episcopum exco[m]municatum ab altero excipi; sed solum ne ante cognitionem excipiat. Ad assequendum sexti Canonis sensum fuit Rustini versio, siue altera vtriusque perinde est: Quæ enim de Romani Pontificis iure ibi fit mentio, neque de Patriarchico solum, neque solum de Metropolitico debet intelligi; vniuersum spectat illud omne quod eò temporis Romanus Pontifex poriebat, adeo vt de Primatu quoque possit explicari. Concilij si fuit animus vt quod de seruanda Notationum, fit in Ecclesiâ redirent dignitate Canon 8. statuit, ad ceteros quoque hæreticos eodem pacto protendatur. Impositio manuum de quâ ibidem, nec confirmationis, nec penitentia, nec ordinis sacramentum est, sed mera ceremonia, qualis fere adhuc nunc Romæ obseruatur. Canon 13. per vltimum vaticum intellige postremam reconciliationem cum Ecclesiâ coniunctam, quæ acceptio est vocis huius, COMMVNIO, frequentissima tum apud Cyp. tum in Concilij Illib. Canonibus. Can. 15. prohibetur translationes quolibet etiam illæ quæ ad populum vota, Episcoporumque suffragia tunc fiebant. Porro non Episcopos tantum spectat, sed etiam Parochos, ceterosque omnes quocumque sacerdotio instructos. Ratio quam consociandæ Eucharistia facultatem vni Presbytero inuicè astruit. Canonem 19. si 8. coniungas, habes illam plenarij Concilij definitionem, de qua toties S. Aug. Diaconissæ quarum mentio in fine eiusdem Canonis per veram ac propriè dictam ordinationem non consecrabantur.

CVM circa annum 334. duabus in Synodis Imperatoris iussu congregatis superiores facti fuissent Ariani, alterâ enim quæ Tyri habita est depositus Athanasius, alterâ quæ Hierosolymis, Arius in communionem receptus fuit, anno 335. Constantinus Magnus exilio Athanasium multauit, statimque postea mortuus est. Fidem eius vindicare possum, at professio propter meritum in adiungendis damnata iam hærescos ausibus indulgentiam, merito accusatur. Mors Constantini Athanasij exilio finem imposuit. Nam statim iunioris Constantini literis reuocatus est, & in sedem suam rediit. Rediit velut contra Canones factum accusare Ariani, & vt Cathedra principalis patrocinio causam suam si fieri potest muniant, scribere ad Iulium Rom. Pontificem, eique si vellet causæ arbitrium deferre. Paulo post, famosum Antiochie in ecclesiis Concilium habetur, eiusque sententiâ rursus depositus Athanasius. Hanc vt rescitit Iulius, celeberram ad Orientales Epistolam scripsit, quâ quid effecerit, antequam exponam, nonnullâ præmittenda sunt circa formulas memorati in Concilio editas, Canonesque ibidem constitutos. Quod ad formulas spectat, omnino mihi persuasum est, iis non quidem Ariam, sed Semarianum errorem contineri, quare hæreticas censendas esse arbitror. Canonem 9. si diligenter aduertas, patet omnia Metropolitæ iura, si cum ceteris Episcopis spectes, ad id vnum restringi; nimirum vt Concilia conuocare possit, præterea enim nil quidquam poterat extra Synodum. Canon 10. persuat Corepiscopos omnes vi suæ ordinationis Episcopali characterè insignitos fuisse: eo autem magis persuadet, quod ei sententiæ omnia antiquitatis monumenta concinere videam, Canonis 12. auctoritatem merito liguillat Chrysostomus. Duobus postremis Canoniibus apertè docetur Episcopos ceterosque à Clero qui Ecclesiæ bonis fruuntur, bonorum eiusmodi non Dominos, sed solum administratos esse: adeo vt præter partem in victum & vestitum eis iudicio vix prudentis necessariam; cætera ad eos non pertineant. Sententia hæc tum Apostolorum, tum Ecclesiæ Africanæ Canonibus omnino conformis est.

NON multo post Synodi huius finem acta coram Iulio causâ Athanasius, Romæ à Concilio 50. PP. suæ sedi restitutus est. Iudicium omnino æquum, siue auctoritatem in iudice requiras, Iulius enim & quia electus ab ipsis Eusebianis, & propter dignitatem suæ sedis, ad quam prouocauerat Athanasius, Antiochenam sententiam emendare potuit: Siue controuersiam expendas, Athanasius enim præter ius factus ab Antiochenâ Synodo depositus fuerat: Iudicium, inquam, omnino æquum agrè tulerunt Ariani; quare hoc vt detrectarent, generale petierunt Concilium. Annuit Iulius, Athanasius consensit, statimque de sententiâ duorum Imperatorum editum fuit vt omnes, tum Orientis, tum Occidentis Episcopi Sardicam conuenirent. Accesserunt ex vtraque parte præcipui, resque omnis Oecumenicæ Synodi iudicio finita esset, nisi licet ex lite mouentes Eusebii paci prætulissent schisma. Tricis igitur suis effecere, vt Sardicensi Concilio soli Occidentales adfuerint. Anno 347. horum iudicio Athanasij restitutio confirmata est: probatumque proinde Romanæ Synodi iudicium. Disciplinam inductam Canon. 3. 4. & 7. veterem potiusquam nouam meritò dixeris. Iis enim firmatur appellatio forma quæ Ecclesia Romana sibi semper vindicauit: quam ipsi Orientales iam vsurpauerant, quamque sola Afrorum Ecclesia quatuor primis sæculis non admisit. Celebritas vrbis Thessalonice de quâ Canone 20. Romanæ sedis Vicariatu augeri cepit tempore Damasi Summi Pontificis Circa annum 360. habitam puto Synodum Gangrensem. Eius in Epistolâ Synodica Eustathij loco lege Euracum. Qui huius Canonibus abutuntur vt varia quæ nunc sunt Monachorum instituta & vestes irrideant, Epistolam Synodicam non satis expendunt. Anno 381. Conc. Constantinop. auctoritate Damasi conuocatum est. Hoc si cum Romano paulo post habito coniungas Oecumenicum censeri debet, 2. Canon nullam Episcopo Constantinop. auctoritatem in Thraciam tribuit, 3. solus honoris gradus decernitur, 7. de Sacramento confirmationis intelligendus non est.

ANNO 419. Carthagine habitum est totius Africæ Concilium, cui Aurelius Carthaginensis præfuit, licet Legati Romani Pontificis adessent. Huius congregandi occasione præbuit Zosimi de Apiarij causâ iudicium per Faustum, Asellum, & Philippum eius Legatos acriter propugnatum. Controuersiam dum expendo nec iis assentior qui Zosimum aut hærescos alias probatæ, aut admitti fuit mendacij accusant, nec eos approbo, qui generosum suis in libertatibus defendendis Afrorum animum damnate audent. Quot Canones Ecclesiæ Africanæ codice continentur, ab hac Synodo aut editi, aut collecti, confirmatique sunt. Primatum iura omnia, & officia exprimuntur Canon. 19. 23. 26. 28. 56. 76. Carthaginensis Priuilegia collige ex Can. 55. 85. & 93. Can. 53. & 56. aperta fit mentio Corepiscoporum, anno 431. ad compescendam Nestorij hæresim Ephesum conueniunt supra 200. Episcopi. In Synodo latam à Cælestino aduersus Nestorium sententiam protulit Cyrillus Cælestini Romani Pontificis vices gerens, Eusebium Cælestini nomine ei Synodo præfuit. Synodi huius in historia sunt professio quæ Ioannem Antiochenum ferocioris impotentia conueniant: at nihil vt mihi quidem videtur occurrit, quod cum hæresi infectum fuisse apertè demonstret. 7. Canonem si aduertas, faciliè intelliges contra ius commune nonnumquam consuetudine præscribi, anno 451. Concilium generale 4. Legatis Leonis, præsidibus Chalcedone habitum est. In hoc Theodoretus Nestorio tandem nominatim damnato sedem & honorem recepit, Ibas etiam parti humanitate admittit est, licet nondum eius Epistola accuratè expensa foret, Iuuenalis Hierosolimitanus ius Patriarchicum quod in Arabiam delinabat extendere, Patriarchæ Antiocheno dimisit. At consecutus est in Palæstinam, quodque in Concilio Ephesino, Cyrillo obstitit, frustra molitus fuerat, tandem effecit.

PRIMO Can. ne confirmantur Canones, quotquot in Codice Ecclesiæ vniuersæ collecti fuerant à Stephano Ephesorum Episcopo: quo quidem Codice Ephesinum Concilium, atque hoc Chalcedonense vsa sunt. Secundus dum prohibet ne munus vllum Ecclesiasticum vendere Episcopus audeat: ea etiam complectitur munera quæ à Laico exerceri aut solent, aut possunt. Tertius veteris discipline seueritatem remittit, dum patitur pupillorum causâ Clericos negotijs secularibus intrinçari. Canonem 4. vbi de Monachorum priuilegiis, sextumque vbi de absolutis ordinationibus agitur, cum receptâ nunc & approbatâ praxi vt concilies, fatearis necesse est quod & aliis exemplis demonstratur, hanc esse eorum omnium, quæ disciplinam spectant Canonum naturam; vt si temporis circumstantia ita postulent, Ecclesiæ cuiusvis auctoritate in desuetudinem abire possint. Canon 9. & 17. eas tantum Provincias spectat, quæ Canone 28. Patriarchæ Constantinop. ditioni addita sunt. Postremam partem Canonis 17. quâ quidem Ecclesiasticum ordinem, ordini ciuili conformandum esse statuitur, iuxta Can. 12. intelligas de honoris priuilegijs. Oeconomiæ dignitas & auctoritas, Can. 26. incrementum cepit, euasit enim necessaria: eos intellige qui postea in Gallijs Præpositi appellati sunt, ad quos Episcopo quidem viuentem ad Episcopatum Ecclesiæ reditus dispensatio, vacante autem sede feruandorum successorum fructuum cura pertinebat. Can. 28. Leo Pontif. totaque Occidentalis Ecclesiæ merito obstitit. Obstitendo autem tandem effecit, vt eum è suo codice vel ipsi Græci tunc expunxerint. Can. 29. ad eos coërce qui fuisse propter graue scelus ab h. res. distinctum multati, anno 551. quinta generalis Synodus Constantinopoli congregata est. Huic quia Vigilus, sæpius rogatus à Patribus, adesse noluit, præfuit Eurychius Patriarcha Constantinop. à Vigilio qui initio refutaret, tandem approbata fuit. Nihil continet quod Concilio Chalcedonensi aduerfetur. Tria capitula sic postea defendit facundus Hermianensis, vt nullatenus fauerit Nestorianis. Sed nec vllum ab eo causæ suæ patrociniu ducere possunt Calulanij, vt Ecclesiæ Romanæ de Eucharistia certissimam fidem conuellant. Hæc pauca profero ab inexhaustis scientia & sapientia thesauris.

Has Theses, Deo duce, auspice Deiparâ, Præside S. M. N. EGIDIO ROBERT SACRÆ FACULTATIS PARISIENSIS DOCTORE THEOLOGO, tueri conabitur IOANNES ROBERT Diaconus Parisinus, Baccalaureus Theologus, Sorbonæ Prior, Insignis Ecclesiæ Carnotensis Canonici & Præpositus, Die 30 Decembris, anno Dom. 1665. ab octauâ ad sextam.

IN SORBONA. PRO MAIORE ORDINARIA.